

Arrest

nr. 262 309 van 15 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 juni 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 juli 2021 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. CHRISTIAENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. COPPENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 juni 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Oostende op 12.06.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2).

- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 11.07.2021.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7. alinea 1, van de wet:

X 2°

X de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet).

De betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van haar visum type C geldig van 11.01.2019 tot 25.02.2019. Betrokkene verklaart dat zij in België is in afwachting van een huwelijk met een EU-onderdaan met geldig verblijf in België.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 9 maart 2021 bij de stad Oostende een huwelijksdossier indiende met een met een Nederlandse onderdaan, die momenteel een recht op verblijf heeft.

Haar intentie om te huwen haar niet automatisch recht op een verblijf. Zij kan naar haar land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest nr. 27.844 van 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 3 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden eis een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending var. de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, eerste lid en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *iuncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

"Doordat" verweerster besliste dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten zonder rekening te houden met het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoekster

Terwijl verzoekster al bijna 2,5 jaar samenwoont met haar partner

Zodat ten onrechte een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend

Toelichting:

Aan verzoekster werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Verweerster baseert zich voor het bevel louter op het feit dat verzoekster niet beschikt over een geldig visum.

Waar het correct is dat de verblijfssituatie van verzoekster precair is - zij heeft geen verlenging van haar visum aangevraagd, gelet op haar relatie – dient er wel rekening gehouden te worden met de concrete omstandigheden.

En deze omstandigheden zijn:

- Abusieve relatie in Suriname ontvlucht en in België rust gevonden;*
- Vaste relatie met dhr. C. H.;*
- Samenwoning te 8400 OOSTENDE, (...), met:*
 - o haar partner, dhr. C. H. (stuk 3);*
 - o haar minderjarige dochter, juffr. D. F. (stuk 4);*
- Lopende aanvraag tot huwelijk bij stad Oostende (cf. stuk 6);*
- Het feit dat dochter D. F. in het Vesaliusinstituut in Oostende school loopt (stuk 5).*

De opmerking in de bestreden beslissing dat verzoekster zou verklaard hebben geen minderjarige kinderen te hebben, is manifest foutief. D. F. woont al sedert 26.12.2019 bij verzoekster in.

Er werd dus hoegenaamd geen enkele rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekster. Het is niet wenselijk om een koppel met een vaste relatie uit elkaar te halen; het is nog veel minder wenselijk om een minderjarige dochter alleen in België achter te laten.

Verweerster heeft zich in deze toch wel enigszins vergaloppeerd.”

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 7, eerste lid en 74/13 van de Vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten stelt de verwerende partij niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

2.3. De verzoekende partij betoogt dat waar het correct is dat haar verblijfssituatie precair is er wel rekening dient gehouden te worden met de concrete omstandigheden, waarbij zij onder meer wijst op haar samenwonen met haar minderjarige dochter in België en het feit dat haar dochter in Oostende schoolloopt. De opmerking in de bestreden beslissing dat zij zou verklaard hebben geen minderjarige kinderen te hebben is manifest fout volgens de verzoekende partij. Zij wijst erop dat D.F. al sinds 26 december 2019 bij haar inwoont.

2.4. De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier geenszins blijkt, zoals de verzoekende partij terecht voorhoudt, dat zij verklaard heeft dat zij geen minderjarige kinderen heeft.

Er blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij werd gehoord door de politie van de politiezone Oostende op 12 juni 2021, zoals terecht aangegeven in de bestreden beslissing, doch hieruit blijkt niet dat zij verklaard heeft dat zij geen minderjarige kinderen heeft. Evenmin blijkt dat de politie haar gevraagd heeft of zij minderjarige kinderen heeft. Onder punt "7. Verhoor van de betrokkene" kan enkel gelezen worden, behoudens de naam van de interviewer en de datum en het tijdstip van het verhoor, dat de verzoekende partij verklaart "*Betrokkene is in BELGIË met het oog op haar huwelijk met de genaamde H.C. (...) ° 15/10/1943*".

Hoewel het niet foutief is te stellen dat de verzoekende partij niet verklaard heeft minderjarige kinderen te hebben in België, is een dergelijke motivering, gelet op het feit dat haar niet gevraagd werd of zij minderjarige kinderen heeft, in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat een individueel onderzoek vereist zodat onder meer rekening kan gehouden worden met het gezinsleven en het hoger belang van het kind, kennelijk onredelijk.

2.5. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel en van de andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 juni 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER